

música | cor madrigal i bcn 216

Després del silenci

► **Programa:** Obres d'Arvo Pärt pel Cor Madrigal i el grup instrumental Barcelona 216 dirigits per Mireia Barrera.

Dia i lloc: Dimarts, 22 de desembre. Sala Oriol Martorell de l'Auditori.

JORDI MALUQUER

En el penúltim dels concerts gratuïts de la temporada del Barcelona 216, la Sala Oriol Martorell estava plena de gom a gom, majoritàriament per fans del compositor minimalista Arvo Pärt i per seguidors del Cor Madrigal. Llàstima que s'hi esmunyís un aplaudidor, d'aquells que t'amarguen la vetllada en no deixar ni un instant de respir després dels finals suspesos de bona part de les obres. El concert era com un tast de les diferents modalitats compositives, excepte de la simfònica, del compositor estonià Arvo Pärt (1935). Es van triar obres compostes després de cinc anys de silenci compositiu, entre 1971 i 1976, que va servir per canviar l'enfocament de la seva música. Pärt havia conreat gèneres diversos sota postulats diferents, des del neoclassicisme fins al serialisme. Aquesta darrera evolució va fer que xoqués amb el burocratism cultural soviètic i obrís un període de reflexió. Va voler tornar a les arrels musicals occidentals i es va unir a l'església ortodoxa russa. A partir del 1980 va deixar de residir a Estònia. De la generació de Philipp Glass i Steve Reich, va combregar amb el minimalisme, però amb un enfocament espiritual divergent.

El concert era astutament dissenyat. Va arrencar amb la llarga *Fratres*. Els deu minuts que dura es van fer llargs, servits només per una lectura aplicada del conjunt, molt freda. *Magnificat* va demostrar que l'escriptura aparentment neutra de Pärt, quan s'encarna en la veu humana, agafa una altra profunditat. Al director artístic del Barcelona 216, David Albet, va tocar defensar una obra d'un minut per a flauta sola, *Estländer* (que vol dir estonià), en què retrata la desolació i la ruralisme del país d'origen. *Summa* va seguir demostrant les virtuts i les limitacions d'un cor amateur amb actuacions professionals com és el Madrigal. *Scala cromatica* per a corda i piano va quedar en una simple exposició, sense ser interioritzada ni assumida per assolir la indicació del propi Pärt: «Una sola nota tocada de manera bonica és suficient.» Més divertida va ser *Dopo la vittoria*, la narració del bateig de Sant Agustí per Sant Ambrós, patró de Milà. Començava i acabava amb aires verdians, amb un capteniment religiós en la seva part central. Va seguir el *De profundis*, que va ser la interpretació més reeixida, gràcies al bell registre greu del cor. El patiment dels jueus esclaus vora els rius de Babilònia era la referència o metàfora, si pensem en el sotmetiment dels estonians al domini rus, que va cloure el concert.